

ning ved Tanken om at faa Rotting paa Raadhuset, og saa fortsættes der Side 13: „Hvorfor skulde da netop Bøllen, som i langt højere Grad end alle andre Samfundsmedlemmer er fortrolig med Prygl og deres Ubehageligheder, være særlig modtagelig for den Afskrækkelse, Pryglene indeholder“? Nej, Bøllen er sikkert ikke særlig modtagelig for Pryglestraffens afskrækkende Momenter, thi saa skulde han jo ikke nøjes med at forestille sig denne Straf med den jævne og brave Borgers førnævnte Kuldegysning, saa skulde han føle sig endnu yderligere afficeret ved Tanken. Men det behøves ikke, mindre kan sikkert gøre det, thi hvor forhærdet den professionelle Bølle end maa antages at være over for Pryglestraffen, tør man dog formentlig i de allerfleste Tilfælde regne med, at der vil stikke ham i Blodet en saa betydelig Rest af den jævne Borgers Kuldegysning over for denne Straf, at den i Virkeligheden vil komme til at virke stærkt afdæmpende paa hans Voldstendenser og derved komme til at svare til Hensigten. — Den Udtalelse af Fængselsinspektør Ammitzbøl, der findes gengivet Side 12 i nævnte Skrift: „De Folk ere ikke langt fra at rose sig af denne Straf, og have de ikke faaet den, kan det hænde, at de digte sig Prygl til“, har ogsaa nærmest bestyrket mig i min nys udtalte Opfattelse, til Trods for, at den tilsigter at bevise det modsatte. I det Moment, at disse Folk endog ville tildigte sig Ros, ser jeg et ret vægtigt Bevis for, at Pryglestraffen i Bøllernes Øjne maa være meget afskrækkende. Man søger nemlig ikke at tilegne sig Ros, medmindre man selv finder, at den ogsaa i andres Øjne betyder noget, og den Omstændighed, at den Bølle, der har passeret Legemsstraffens Skærsild, under det befriende Indtryk af at være naaet om paa den gode Side vil indkassere sine Kaldsfællers Ros og ikke vil lade en Lejlighed gaa unyttet dertil, ser jeg som et Bevis for, at han regner med, at hans Kaldsfæller føle sig saa opskræmte over for Pryglestraffen, at de ere rede til at yde ham den Helteglorie, som han paa den Konto gerne vil tilegne sig. At Bøllerne i det hele taget frygte Prygl, fremgaar af en Udtalelse Side 13, hvor der staar, at Voldsmanden vil stedse haabe, at han skal undslippe Lovens Pryglstrusel, og der tales Side 20 om at: „Disse Prygl af Fangen kun kan anses som et „Ulykkestilfælde“, der ikke — selv ved ny Forbrydelser — har rimelig Udsigt til at gentage sig.“

Naar det nu forholder sig saa, at alt tyder paa, at Legemsstraf som lovbestemt Vaaben i Samfundets Kamp mod Voldsbrydelser vil vise sig som et virksomt Middel, skønner jeg ikke, at de unægtelig talrige Indvendinger, der kunne fremføres mod Anvendelse af Legemsstraf, ere tilstrækkelig afgørende til, at man skulde lade dette Middel ubenyttet. Thi hvor meget Følelsen end nærer Afsmag over for denne Straf, og hvor lidet tiltalende det end i og for sig er at være med til at lovhjemle denne, er der dog et Par Betragtninger, som under Overvejelsen af dette alvorlige Spørgsmaal uvilkaarlig melde sig og efter min Opfattelse bidrage til, at man under Afbalanceringen af Argumenterne for og imod kan faa stillet Argumenterne paa deres respektive rette Plads. Den ene Betragtning er denne, at den Del af Samfundet, som kræver rolige og fredelige Forhold, og som ved sin lovlydige Færd har Krav paa Retssikkerhed, ikke bør se denne groveligen krænkede eller truet, fordi man af Afmagtsfølelse over for et skarpt Forsvarsvaaben viger tilbage fra at benytte dette Vaaben, det Vaaben, som maatte anses for at være mest effektivt til at tilvejebringe den attraaede Retssikkerhed. — Og den anden Betragtning er denne, at selv ved Lovhjemlingen af det i det forelagte Lovforslag indeholdte Princip vil dog i det Forhold Bøllerne være den for saa vidt gunstigst stillede Part, som de vedblivende ville have det i deres Magt at undgaa deres Part af Pryglene, nemlig de Prygl, som Lovens Arm tilmaaler dem, medens det sagesløse Publikum vedblivende vil være henvist til at tage sin Del af Pryglene, nemlig dem, Bøllerne uddele, som det bedst kan falde.

Jeg slutter mig derfor til det i Lovforslaget indeholdte Princip. Jeg føjer imidlertid til, at jeg ganske deler den Opfattelse, der navnlig er kommen stærkt til Orde fra Lovforslagets Modstandere, at man i de foreliggende Foranstaltninger i Længden vil have det virksomste Værn mod de Onder, man her ønsker at komme til Livs. Ogsaa jeg mener derfor, at vi gennem Kampen mod Alkoholismen og gennem et statsordnet Tilsyn med Opdragelsen af forsømte og forbryderiske Børn — og jeg føjer udtrykkelig til: ikke blot Børn, men ogsaa unge Mennesker — skulle have det virksomste Middel til, at Samfundet snarest muligt kan vokse fra den midlertidige Foranstaltning, som her søges indført. Lad derfor kun disse forebyggende Foranstaltninger snarest muligt